

UUT'T OLDE VODDEN

Wiej zekt: „De hond slôt an”,
Zo gaw asse geet blekken,
As ter moor iets vremds is dan
Heurt hee ut, of heft bekekken.
He lóp onmiddeluk dan warm,
Zal heftug mees te keer goan,
Waarschuwt oew met zn alarm,
Hee wet woor hee mot staan.
As waakhond is ut zn take
Alsmoor wachjes te kloppen, En
zo doonde gebeurt 't vake
Datte 't illegale kan stop'n.

De buiten-mense heeln dan ok
Hoas ollemòde een waakhond,
Lel an 'n ketting bie 'thondehok,
Waj 'ngewone zaak toè vond.
Iommers, moor swnters èvenzeer
Koj um bie j thok door vinnen,
Alléne met heel slech weer
HA /Haain ze um wels noa
binnen.

Asse dan op de dèele lag
Zolle nog liggen luustern,
Heurn alles, ok watte neet zag
Al zol dr moor ene fluustren!

Asse eigen volk heurn proaten
Door zolle neet op reageern,
Moor was drek in alle stoaten
Bie tvremde; dat wolle weern!
Mense waarn wel ontvankeluk
Veur de waaksheid van eur hond,
En ok van um afhankeluk,
Der leep ok slech volk rond!
Al zol de hond z' op goed en slech
Dan wel neet altied selekteern,
Hee heel gern al 'tvremde weg
Zelfs al waarn ut hoge heern!

Dan vlòòg e int rond heel hevug,
Wat ginge soms te keer!
Moor de ketting dee was stevug
De halsband van sterk leer!
Somgen hebt hier noaderhand
Iets an de hond e-spandeerd,
En toè kon dee honde-halsband
En de ketting wodden e-weerd,
Ze maakt'n 'nloopen veur de

hond
Pòale, latte en stevug gaas,
Op zon afgeschut stuk grond
Was toè de hond alléne baas!
tWas wel zo as de mense zèen
En zowiet as 'k de honde ken,
De schot'n mesn wel hoge wèen
Andes spronge der òver hen.

Noew wasse wat vriej toch ok,
Haj neet meer dat náre gedoè,
Want asse zo wild door trok
Trokke wel 's zn strotte toè!
Umdatte zo niets en hettel was
Zolle zich zelf venéelen,
Hee maakte twel us al te kras,
Nee, dat koj neet ve-hélen.
Dus deen ze al an dier-bescherem,
Dat von'k toe mooi as kind,
Noe loopt ze wat meer nog warm
Want de hond dat is oew vrind!

Trekhonde waarn drin Vodden
Ok taamluk vòlle in dee tied,
Dee bunt af eschaft ewodden
Zo daj ze noe neet meer zièt.
De melkboern, andre venters ok
Had'n een hond onder de karre,
Zon nieste hond dee trok
Wel méér asse kon, heel barre!

Dr was wel'n veurschrijf van,
Mossen de „schof-heugte” hem'n,
nHeel enkle keer kwam dan
nVeldwachter de moate nem'n.

nHundjen von 'tdenkluuk wel fijn,
Och iej moet tr wat noa ròan,
Datte was een betjen klein,
Kon dan neet as trek hond goan!
Nee, noew geldt tat neet meer,
Deur 'tverandren van de wet,
Dat deut de Kamer iedre keer,
Is 'ntrek hond buuten spel ezet.
Wis ie dat 'thier kan gebeurn
Daj 'nkeer 'nvos heurt blekken?
Wil dan allichte andach trek'n,
Zó kan een andre vos um heurn.

nHond dee 'nhondelèven hef
Woorj vòlle van heurt proaten,
Hef duch mien 'nhoop plich-besef
Wet watte mag doon en loaten.
nHond kan ok van alles leern
Rapporteern, ok andre dinge zat,
Maakt zich, en deut tan slim
drok!
En ontvòlt oe's twoord probeern,
Zekt somge mense wel us gevat:
„Dat doot de hundjes ok!”

Ome Jehan